

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Reverendi Dom. D.|| Leonardi || Rvbeni SS. Theolo-||giae
Licentiati Abbatis || Ordinis D. Benedicti Mo-||nasterij
Sanctorum Apostolorum Petri & || Pauli Abdinckouensis,
in ciuitate || ...**

Ruben, Leonhard

Padibornae, 600 [i.e. 1600]

VD16 R 3400

Cap. XII. Falsos prophetas fures esse & furore plenos.

[urn:nbn:de:bvb:12-bsb10194563-1](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bvb:12-bsb10194563-1)

CAPVT XII.

FALSOS PROPHETAS
fures esse, & furore
plenos.

*Fures sūt
falsi pro-
pheta.*

FVRTA eorum nonnihil attigimus ca-
pite quinto, neq; ea hīc prētereunda e-
rūt, ne eis cōmisceamur, vt ille de quo Do-
minus per Dauidē prophetam psal. 49. 17.
*Tu verò odisti disciplinam, & proiecisti sermo-
nes meos retrorsum. Si videbas furem, curre-
bas cum eo: & cum adulteris portionem tuam
ponebas. Principes tui, inquit per Isaiam ca-
pit. 1. 23. infideles, socij furum. Omnes dili-
gunt munera, sequuntur retributiones.* Falsi
enim prophetæ fures sunt & latrones teste
Christo Ioā. 10. 8. *Omnes, inquit, quotquot
ante me venerunt, fures sunt & latrones, sed
non audierunt eos oues.* Ex his fuisse Theo-
dam & Iudam Galilæum, cuius etiam me-
minit Gamaliel Act. 5. testatur D. Chry-
sostomus homil. 59. in Ioannem, Cyrillus
lib. 7. c. 3. in Ioannē, Isodor. lib. 3. capi. 119.
*Fur, inquit Oseas cap. 7. 1. ingressus est spo-
lians, latrunculus foris. Intus scilicet spoliat,
& tantò magis fugiendus, quantò magis dome-*

domesticus est, vt spoliet & furetur. Grauius verò id est quod latrocinetur. Non enim venit, Christi testimonio, nisi vt ma-
 ctet & perdat. Quæ verò furta & spolia nõ pepererunt noui falsiq; prophetæ? de quibus mox initio aduentus ipsorum conqueritur Dominus quod furentur verbum Dei, quod iactitant. Propterea, inquit Propheta Ieremiæ capit. 23. vers. 30. ecce ego
 ad Prophetas, ait Dominus, qui furantur verba mea vnusquisq; à proximo suo. Ecce ego ad prophetas, ait Dominus : qui assumunt linguas suas, & aiunt, dicit Dominus. Ecce ego ad prophetas somniantes mendacium, ait Dominus : qui narrauerunt ea, & seduxerunt populum meum in mendacio suo, & in miraculis suis : cum ego non misissem eos, nec mandassem eis, qui nihil profuerunt populo huic; Mox pœnam subiungens vers. 39. Propterea, inquit, ecce ego tollam vos portans, & derelinquam vos, & ciuitatem quam dedi vobis, & patribus vestris à facie mea. Et dabo vos in opprobrium sempiternum, & in ignominiam æternam, que nunquam oblivione delebitur.
 A verbo Dei reuolue sacrorum nostrorũ Bibliorum volumina, inuenies non modo versus aliquot per integra capita, sed & integros libros sublatos, & eos quidem, qui
 eorum

Quomodo furentur verbũ Dei.

*Pseudo p
pheta sibi
scriptu-
ras sacras
subijciūt.*

eorum perfidiam arguebant, prodebantq;
furta, diuulgabāt latrocinia, vt ipsi sibi scri-
pturas sacras subijciant, non ipsi scripturis
subdant.

Quod de hæreticis Manichæis conque-
ritur D. Augustin. tom. 6. contra Faustum
lib. 32. cap. 29. *Videtur, inquit, id vos agere,
vt omnis de medio scripturarum auferatur
authoritas, & suus cuiq; animus author sit,
quid in quaque scriptura probet, quid impro-
bet. Id est, vt non authoritati scripturarum
subijciatur ad fidem, sed sibi scripturas ipse sub-
ijciat: non vt ideo placeat illis aliquid, quia
hoc in sublimi authoritate scriptum legitur,
sed ideo rectè scriptum videtur, quia hoc illis
placuit, Quo te committis anima misera, infir-
ma, carnalibus nebulis inuoluta? Quo te com-
mittis?* Hęc Augustinus.

*Templa
Dei furā
sur.*

A sacrarum literarum voluminibus
conuerte oculorum aciem in templa Do-
mini, vt dilecta illa Dei tabernacula, con-
cupiscit enim & deficit anima Dauidis in
atria Domini, & quasi præ dulcedine sua
exclamans. *Altaria, inquit psalm. 83. 4.
tua Domine virtutum, rex meus & Deus
meus.* At vbi nunc altaria & templa Do-
mini & eorundem ornatus, liberaliter
maiorum

maiorum nostrorum tanto labore, studio, industria comparatus? à furibus direptus, absumptus, dilapidatus: vel si ipsa templa in suam sibi ea potestatem sumpserunt, non veriti ne cæcitate percutiantur, vt de quodam Arriano Episcopo tradidit posteritati D. Gregorius Magnus libro tertio Dialogorum cap. 29. in hæc verba.

Cum ad Spoletanam urbem Longobardorum Episcopus scilicet Arrianus venisset, & locum illic ubi solemnia sua ageret, cœpit ab eius civitatis Episcopo Ecclesiam petere, quam suo errori dedicaret. Quod cum valde Episcopus negaret, idem qui venerat Arrianus Beati Pauli Apostoli Ecclesiam, illic cominus sitam. se die altero violenter intraturum esse, professus est, quod eiusdem Ecclesie custos audiens festinus cucurrit Ecclesiam clausit, seris muniuit. Facto autem vespere lampades omnes extinxit, seq; in interioribus abscondit, in ipso autem subsequente lucis crepusculo Arrianus Episcopus collecta multitudine aduenit, clausas Ecclesie ianuas effringere paratus. Sed repente cuncta simul portæ diuinitus concussæ, abiectis longius seris apertæ sunt, atque cum magno sonitu omnia Ecclesie claustra patuerunt effuso de super lumine, omnes quæ extinctæ fuerant

Arrianus volens occupare ecclesiam Catholicorum cæcitate percutitur.

fuerāt lampades, accense sunt. Arrianus verò Episcopus, qui vim facturus aduenerat, subita cecitate percussus est, atq; alienis iam manibus ad suum habitaculum reductus. Quod dum Longobardi in eadem regione positiones agnoscerent, nequaquam ulterius præsumpserunt Catholica loca temerare. Miro enim modo res gesta est, ut quia eiusdem Arriani causa lampades in Ecclesia B. Pauli fuerant extinctæ, vno eodemq; tempore & ipse lumen perderet, & in Ecclesiam lumē rediret.

Furantur Sacramenta, & ex hoc furto maiores fures euadunt.

Cæterum à furibus his omnium furtorum semina transfusa fuisse in posteros, inde videre est: quod ipsa sanctissima Ecclesiæ sacramenta, quæ septem semper agnouimus, complura abstulerunt & eadem etiam suo quasi arbitrio statuerunt & constituerunt, nunc duo, nunc tria. Mihi etiam, inquit Philippus Melanthon, placet addatur & quartum. Ipsum verò Pœnitentiæ sacramentum, quoad confessionem etiam priorum criminum, Lutherus & Melanthon antiquarunt. Vbi verò hac ratione patefactam viderunt iuuentuti, & familiæ perfidæ viam stratam ad omnia vitia, maximè ad furta, & quamuis fœdam libidinem: coacti fuere nouam visitationem Saxoniam instituere, qua rursus constitue-

stituerunt auricularem confessionem reuocandam & vitia pœnitentijs coercenda.

Libet hîc subiungere huius rei exemplum, quod contigit Torpatî in Liuonia. cuius mentio, cùm aliquando ibi essem, facta est, & D. Tilemannus Bredenbachius lib. 7. cap. 26. collationum suarum sacramentorum in hæc verba posteritati mandauit.

In ciuitate Torpatensi circiter annum Domini 1555. Lutheranus quidam Ecclesiastes 30. agricolas ad genua pronolutos habebat, quos confessione facta, sacramentali absolutione a peccatis absolueri debebat. Mandat igitur omnes Deo confiteantur, solidum siue unum milium (quem confitentes parochi dare consueuerant) altari imponere iubet, deinde certam absolutionem promittit, pœnitentiam & satisfactionem commentum esse Papisticum, & neuiquam requiri. Erat autem inter confitentes quidam præ alijs simplici ingenio, qui Domino suo iumentum furto abegerat. Hic absolutionem consecutus, domum letabundus reuertitur, gaudium ex felici confessionis successu conceptum protinus in uxoris sinum effundit. Me tuebam, inquit, cùm Parochum confessurus accederem, ne iuberet abductum taurum restituere, aut gehennæ incēdio me furtum luiturū minaretur: iam autem uno recepto solido om-

Torpatensis quidam rusticus secundum taurum quare fuerat.

M

ncâ

nes mihi noxas ignouit. Non multò post idem alium bouem furatur, & in ipso facinore deprehensus, fatetur neuiquam à se illud admissum fuisse, si non tam facilem se præbisset parochus in delictis ignoscēdis. Ea, res plurimos ad grauissima facinora stimulabat, adeo ut summam in domestica familia perfidiam patres familias persentiscerent, ac tam exitiales istius Euangelij fructus grauiter abominarentur. Ex hoc exemplo facilè elicias Christiane lector, quid nam occasionem ad tot

Furor falsorum prophetarū.

tantaq; furta & rapinas nostrorum temporum dederit. Furor eorum cui non est manifestus? quotusquisq; eorum est, qui non quadam Erinny percitus & furijs infernalibus agitatus furorem suum non expleat in pientissimos quosq; vbi potest? & si nō detur in Deū & sanctos, in eorū tamē monumenta & effigies. Venitne tali furia percitus aut Antiochus aut Nicanor in libris Machabeorum, solo æquaturus templum Ierofolymitanum, vt illi sæuierunt in sacras imagines, statuas, templa, & quæ vasa sunt Spiritus sancti, sanctorum corpora? quæ ne feræ & cruentæ quædam bestię vel leuiter audebant contingere, hæc igne & ferro crudelissimè nullis seruatis iustitiæ & æquitatis legibus dilacerarunt, disse-

dissecuerunt, à quo furore & rabie nullis
 piorū hominū monitis abduci potuerunt.
*Furor illis, inquit Dauid, secundū similitudinē
 serpentis, psal. 57. 5. Sicut aspidis surda & ob-
 turatis aures suas, quæ nō exaudiet vocē incā-
 tantium. Sed & Oseas propheta principum
 horū falsorū prophetarū furorē præuidens
 Oseæ 7. 4. Omnes, ait, adulterantes (quales
 sunt qui quærunt alienā Ecclesiā) quasi cli-
 banus succensus à coquente: qui enit paululum
 ciuitas à commixtione fermenti, donec fer-
 mentaretur totum. Dies regis nostri, ceperunt
 principes furere à vino, extendit manum su-
 am cum illisoribus. Quia applicauerunt qua-
 si clibanum cor suum, cum insidiaretur eis:
 tota nocte dormiuit coquens eos, manē ipse suc-
 census quasi ignis flamma. Omnes calefacti
 sunt quasi clibanus, & deuorauerunt iudices
 suos: omnes reges eorum (quos paucos habēt)
 ceciderunt, non est qui clamet in eis ad me.*

Ex horum Regum & principum & in-
 fensissimorum Christianæ religionis ho-
 stium furibundorum numero, non infi-
 mus fuit Iulianus Imperator & apostata,
 cuius furiam monti Aethnæo comparauit
 D. Gregorius Nazianzenus oratione pri-
 ma in Iulianum, vbi sic scribit, *Aethnæum
 ignem narrant Aethnæ radicibus abscondi, in
 ferne ignis.*

*Iulianū
 Impera-
 toris &
 apostatæ
 furia &
 tyrannis.*

fernè exundantem, violenterq₃ retentum atq₃ compressum, siue hoc aliud quippiam est, siue anhelitus excrutiati Gigantis (utitur enim ea de gigante fabula Gregorius, quod comparationi quam texit de Iuliano probè conueniat.) de more quidem horrendum quendam sonum ex ima parte edere, minimumque propinqui mali indicem vertice suo euomere: quòd si forte exuberantior fuerit, nec iam vi vlla retineri queat, tum verò sinibus suis astu uehementi extrusum sursumq₃ tendentem, ac supra foramina sua sese effundentem, nonnullas quoq₃ subiacentis terræ partes incredibili illo & horribili fluxu peruastare. Eodem quoq₃ modo illum, Iulianum scilicet, reperire licet, aliquantisper quidem sibi ipsi imperantem, ac sophisticæ edicti impostura res nostras grauibus in commodis afficientem: Caterum si quando ira impotentia exuberantior esset: tum ne animi quidem peruersitatem premere, rectamq₃ habere posse; verum aduersus piū, diuinumq₃ ordinem nostrum nuda & aperta persecutione grassari. Vt enim edicta aduersus ades sacras tum publicè proposita, tum priuatim expleta, & denariorum & pecuniarum depraedationem, non magis ab impietate, quàm ab auaritia meantem, & supellectilis sacræ direptionem profanis manibus indignè contume-

liosq₃

siosq; tractata prae teream: ut etiam fileam &
 praesules & subditos, qui pro his rebus extra-
 hebantur grauissimeq; torquebantur: ut pra-
 teream columnas cruoris plenas, horum ma-
 nibus atq; complexu, dum virgis concideren-
 tur, per orbem cinctas, ut etiam sagittarii
 per regiones & vrbes discurrentes, atq; ipso
 etiam edictorum authore acriores & imma-
 niores (qua nos videlicet pro Persis & Scythis
 aliisq; barbaris subiugaret) ut haec omnia
 praetermittam: Eccui ignota est Alexan-
 drinorum crudelitas, qui praeter multa alia,
 quae aduersus nos designarunt, licentia tempo-
 ris immodicè vsi, plebs etiam alioqui turbu-
 lenta & furiosa, hoc quoq; impietatibus suis
 adiscisse feruntur, ut sacrosanctum templum
 nostrum duplici cruore implerent, victimarum
 & hominum: idq; Imperatorij cuiusdam Phi-
 losophi ductu atq; auspicio perpetrasse (Pythio-
 dorus is erat) ab his tantum facinoribus no-
 minis famam consecuti? Eccui seditiosa He-
 liopolitarum coitio incognita est? Eccui Ga-
 litarum saorum immanis audacia, qui apud eum in ad-
 miratione & honore erant; si quidem ipsius
 magnificentiam luculenter experti sunt? Ec-
 cui Arethusiorum furor, prius quidem obscu-
 rorum, caterum ab eo tempore etiam admo-
 dum clarorum atq; insignium occultus latet?

Tyran-
 nis Alex
 andrino-
 rum.

Heliopo-
 litarum
 tyrran-
 nis.

N 3

Qualis

Julianus Qualis verò idem Iulianus cum rusticis fue-
qualis fu rit in iudicando & audiendo idem D. Gre-
erit in ru gorius oratione secunda in Iulianū descri-
sticos. bit his verbis. *Hoc autem eccni ex omnibus*
ignotum est, quod multos etiã è rusticioribus,
qui ad eum accedebant, ut eorum, que homi-
nes ab Imperatore petere precibusq; postulare
ac contendere solent, aliquid consequerentur,
ita mulētabat palam pugno feriens, calcibus
petens, ut præclare secum actum putarent, qui
atrocius aliquid non pertulissent.

CAPVT XIII.

FALSI PROPHETAE
 non sunt sub gratia, sed eã con-
 temnunt, illiq; detrahunt, &
 eandem in luxuriã trans-
 ferunt.

QVANTVM Ecclesia Catholica hæcte-
 nus semper tribuerit gratiæ Christi
 ab ipsis Apostolorum temporibus, nullus
 est in gremio eiusdem Ecclesiæ, qui igno-
 ret. Sic enim cum Romanis & cum Co-
 rinthijs & Ephesijs à D. Paulo institutam
 se fatetur, vt abundantiam gratiæ Christi,
 & eius